

Onder het ijs

Deel 4

Maar voor zichzelf? Hij strafte zich door keihard te werken en in het weekend werk mee naar huis te nemen. Hij was gaan hardlopen, urenlang; het leek wel een vlucht voor de waarheid die nog altijd door zijn hersenen raasde.

Pas na een maand of tien werd het wat rustiger in zijn bovenkamer en kreeg hij langzaam weer een hechte band met zijn geliefde dochter. Ze deden van alles samen. Van voorlezen aan elkaar tot de nieuwste recepten van cupcakes uitproberen. Eindelijk werd alles weer wat lichter in zijn hoofd en verdween die leugenruis uit zijn brein. Hard werken bleef hij wel. Hij nam het echter niet meer mee naar huis. Voorzichtig bouwden ze samen weer een toekomst op.

John was de enige collega die soms zijn vrije tijd doorbracht met Tom. Puur uit schuldgevoel. Vrienden waren na een tijd afgehaakt. Ondanks al hun goedbedoelde adviezen, geopperde ideeën, kampeerweekenden in de Ardennen; Tom sprak niet meer dan echt noodzakelijk was en liet nooit blijken wat er in hem omging. Nu het een week aaneen had gevoren, waagden de eerste schaatsers zich op het ijs. Het meer achter Toms huis, was een goede plek voor hem om wat te trainen. John had hem overgehaald om lekker in de frisse lucht wat rondjes te rijden. John was een geofend schaatser en reed kriskras over het meer.

Tom bleef in eerste instantie dicht bij de kant, tot hij wat meer zelfvertrouwen kreeg en zich verder op het meer durfde te begeven. Hij stond stil en keek om zich heen. Het was prachtig winterweer. Het vroom en de zon scheen. De rijp lag dik op de bomen en struiken rondom het meer en gaf het geheel een sprookjesachtige uitstraling. Zijn ene voet wiebelde; of zijn sokken waren te dun, of zijn schaatsen een beetje te ruim. Hij kon maar beter de veters van zijn hockeyschaatsen opnieuw strak binden. Terwijl hij op een knie zat en zijn handschoenen uittrok, keek hij door het bevroren water naar beneden. Het ijs was schoon. Je kon er doorheen kijken. Oh wat had Roosje het geweldig gevonden op het ijs. Zittend op haar sleetje, voortgetrokken door haar ouders, die zwierden over het ijs.

Het kraken van het ijs in de verte bracht hem weer terug naar het heden. Het geluid kwam snel dichterbij. Tom trachtte te lokaliseren waar het vandaan kwam. Plotseling zag hij een scheur in het ijs, links van hem. Die kwam recht op hem af! Hij zette af en schaatste zo snel hij kon weg van de scheur. Maar de scheur maakte een scherpe bocht en volgde hem. 'John! John!' Maar John was nergens te bekennen. Misschien was hij al van het ijs af. Met bovenmenselijke kracht maakte Tom een scherpe bocht en maakte zo lang mogelijke slagen, maar zonder noren kon hij geen echte snelheid maken. Hij schoot weer naar links en wilde zo snel mogelijk de kant bereiken, maar de scheur volgde hem in zijn kielzog. Wat gebeurde er hier in hemelsnaam? Weer veranderde hij van koers, maar het maakte niets uit. De scheur bleef hem volgen en haalde hem in. Terwijl Tom schaatste met de duivel op zijn hielen, scheurde het ijs tussen zijn schaatsende benen door en spleet het in tweeën. Het week uiteen en Tom belandde in een

spagaat. Schaatsen kon niet meer; laat staan vluchten. Zijn benen werden steeds verder uiteen getrokken en hij zakte razendsnel het ijskoude water in. Toen zag hij ze op hem afkomen. Twee enorm lange zwarte- behaarde tentakels die hem grepen en de oneindige diepte in trokken. Dat zwarte haar onder zijn dochters bed!

De vloek. De blauwe vrouw. Ze bestonden beiden echt. Hij had ze niet gedroomd of verzonnen. Hij hoorde haar weer: 'Want in het water, onder het ijs, leeft iets duisters en het komt voor jou.....'

© Dorothea Virginia Russel

©dorotheavirginiarusse